अधीतव्यवहारार्थं ख्यातं मौलं विपश्चितं ।
अर्थस्योत्पादकं सम्यग्विदध्यान्मन्त्रिणं नृपः ॥ १७ ॥

अत्रान्तरे शुकेनोक्तं । देव कर्पूरद्वीपादयो लघुद्वीपा जम्बुद्वीपान्तर्गता एव तत्रापि देवपादानामाधिपत्यं । ततो राज्ञाप्युक्तं । एवमेव ।

5 यतः । राजा मत्तः शिशुश्चैव प्रमदा धनगर्वितः ।
अप्राप्यमपि वाञ्छन्ति किं पुनर्लभ्यमेव यत् ॥ १८ ॥

ततो मयोक्तं । यदि वचनमात्रादेवाधिपत्यं सिध्यति तदा जम्बुद्वीपेऽप्यस्मत्प्रभोर्हिरण्यगर्भस्य स्वाम्यमस्ति । शुक उवाच । उच्यतां कथमत्र निर्णयः । मयोक्तं संग्राम एव । ततो विहस्य राजाह । स्वस्वामिनं गत्वा सुसज्जीकुरु ।

10 तदनन्तरं मयोक्तं । स्वदूतोऽपि प्रस्थाप्यतां । राज्ञोवाच । कः प्रयातु तत्र दौत्येन यत एवंभूतो दूतः कार्यः ।

भक्तो गुणी शुचिर्दक्षः प्रगल्भोऽव्यसनी क्षमी ।
ब्राह्मणः परमर्मज्ञो दूतः स्यात् प्रतिभाववान् ॥ १९ ॥

गृध्रो वदति । सन्त्येवंभूता बहवः । तथापि ब्राह्मण एव दूतः कर्तव्यः ।

15 यतः । प्रसादः कुरुते पत्युः संपत्तिं नाभिजात्यतां ।
कालिमा कालकूटस्य नापैति हरसंगमात् ॥ २० ॥

ततः शुक एव व्रजतु । राजा पुनराह । शुक त्वमेवानेन वकेन सह तत्र गत्वास्मदभिलषितं ब्रूहि । शुकोऽवदत् । यथाज्ञापयति देवः । किं त्वयं दुर्जनो वकः । तदनेन सह न गच्छामि ।

20 तथा ह्युक्तं ।

खलः करोति दुर्वृत्तं नूनं फलति साधुषु ।
दशाननो हरेत् सीतां बन्धनं स्यान्महोदधेः ॥ २१ ॥